

16.po Trojici – 19.9.2021 – Predkovia a potomkovia

Duchu Boží, prosíme Ťa, zostúp so svojou mocou do našich srdiec, aby sme mohli počuť aj poslúchnuť slovo nášho Pána. Daj nám odvahu kráčať za Jeho hlasom a rešpektovať Jeho vôľu. Nech slovo, ktoré nám je zvestované, zmení naše postoje a zmysľovanie a priblíži nás obrazu, na ktorý sme boli stvorení. O Tvoje pôsobenie medzi nami v túto chvíľu prosíme. Amen.

Ozeáš 12:6-7 „*Hospodin je Boh mocností, Hospodin je Jeho meno. Obráť sa teda pomocou svojho Boha, zachovávaj lásku a právo a očakávaj stále na svojho Boha*“.

V piatok som čítala citát, ktorý je viac-menej pravdivý: „*rýchlosť zvuku je skutočne zaujímavá vec. Rodičia ti niečo vravia okolo 15-ky, ale tebe to dôjde okolo 40-ky*“. Je to skutočne tak, že na niektoré veci prídeme až po nejakom čase, po niekoľkých pádoch a po nadobudnutí vlastných skúseností. Možno nám niekedy lezú reči našich predkov na nervy a iste neurobili všetko dobré, ale ak sa dokážeme poučiť z ich chýb a nasledovať ich dobro, bude nám lepšie. **Ak dokážeme vnímať, čo máme a čo nemáme kopírovať a pôjdeme podľa múdrych rád našich predkov, istotne bude naša budúcnosť lepšia, ako si vieme predstaviť.** Lenže v mladej generácii je vždy trend všetko staré okomentovať, odsúdiť a vyhlásiť za zastarané.

Prorok Ozeáš apeluje na Izraelský národ, aby sa prebral. Chce, aby sa Boží ľud poučil z minulosti a aby si nezakladal iba na svojom dávnom vyvolení, ale aby žil podľa Božích noriem teraz, v aktuálnom čase. Niečo také potrebujeme počuť aj my, pretože – najmä, **čo sa týka našej viery, sa akosi spoliehame na svojich predkov.** Ale viera iného človeka nie je mojou vierou, môže ma inšpirovať, ale nemôžem si ju privlastniť. Preto ani nám nepomôže, ak naši rodičia boli veriaci, či dokonca pracovali a slúžili v cirkvi. Pred Pánom Bohom stojí každý jeden z nás iba s vlastnou vierou. Nemôžeme sa vyhovoriť na iných, nemôžeme sa skryť za iných, nemôžeme nikomu podarovať svoju vieru. Môžeme sa s ňou podeliť cez svedectvo, ale nemôžeme ňou zachrániť nikoho. Každý musí veriť sám za seba.

Niekedy si však my, kresťania, myslíme a to je druhý extrém, že **naša viera zachráni naše deti či vnúčatá.** Myslíme si, že Pán Boh predsa vidí našu vieru a nemôže našich blízkych poslať do pekla, ak my sami veríme, chodíme do kostola, platíme príspevok za deti a vnúčatá. Nie je to však tak: našou úlohou je svedčiť v našich rodinách, ale to, či niekto uverí alebo nie, je úplne na jeho osobnom rozhodnutí. Žiadny rodič nemôže svoju vieru ponúknuť ako protihodnotu Bohu za záchranu svojich detí. Môžeme im o Ježišovi iba hovoriť a modliť sa za nich a dúfať, že to, čo sme im hovorili v 15-ke, im dôjde aspoň v 40-ke alebo aspoň pred smrťou. Lebo každý je pred Pánom Bohom zodpovedný sám za seba.

Hoci Jákob, neskôr premenovaný na Izraela, bol príkladom viery, jeho potomkovia sa toho nedržali. Jediné, čo si zachovali, bolo strohé konanie príkazov, bez toho, aby do toho zapojili srdce a poslušnosť Hospodinovi. **Mysleli si, že kvôli svojmu vyvoleniu a slávnemu predkovi, môžu Pána Boha obalamutiť a zmanipulovať tak, že im všetko odpustí a zachráni ich bez ich osobného postoja viery.** Pán Boh svoj ľud postavil pod obžalobu, že sa držia svätých zvykov, ale ich srdce je vzdialené Pánovi. Preto sa Hospodin rozhodol ponechať národ jeho osudu – čo rozsievajú, to budú aj žať.

Niekedy mám pocit, že aj teraz sa Pán Boh tak rozhodol – dal nám slobodnú vôľu vybrať si, ale aj zožať následky našich rozhodnutí. Pretože sme zabudli na vieru našich predkov, nenasledujeme Pána celým srdcom, iba vykonávame nejaké úkony, ktoré konať musíme: platíme si príspevok, občas zjardeme do kostola, niekedy sa pomodlíme.... Rozhodli sme sa žiť bez poslušnosti Pánu Bohu a snažíme sa Mu zalepiť oči chvíľkovými záchvatmi kresťanstva. Preto - hoci s boľavým srdcom – nás Pán vydal nášmu rozhodnutiu: kto uverí, bude zachránený, kto neuverí, bude odsúdený. **A je na nás, či budeme nasledovať úprimnú dôveru našich predkov alebo si z viery urobíme občasnú záležitosť alebo barličku vo chvíľach ťažkostí.**

Lenže Jákob nebol bez viny. Tak ako každý aj on mal mnoho negatívnych vlastností. Preto Ozeáš nespomína ako vrchol jeho života víťazstvo nad Bohom, keď s Ním bojoval, ako sme to počuli v čítanom texte. Prorok skôr spomína **ako vrchol Jákobovho života plač nad vlastným hriechom a prosbu o zmilovanie, ktoré Hospodin vypočul a zo svojej milosti si vyvolil tohto nehodného muža za svojho služobníka.** Pán Boh oceňuje pokoru a pokánie, pretože práve vtedy, ak človek takto stojí pred Pánom, dokáže počuť Božie vyvolenie a práve vtedy, keď je človek pokorný pred Bohom a činí pokánie, môže byť nástrojom v rukách svojho Pána.

V mnohom si spomíname na svojich predkov v dobrom. Hoci mali aj svoje muchy a nedostatky. A tak ich máme vnímať – nie ako dokonalých a bezchybných, ale ako tých, ktorí z celých svojich síl bojovali svoj boj viery a života. Nie vždy sa im to podarilo a nie vo všetkom máme kráčať v ich stopách. Preto nám z Božieho slova niekoľkokrát zaznieva: „navráť sa k svojmu Bohu“. Rozhodujúce pre našu budúcnosť totiž nie je spoliehanie sa na minulosť

a tradície. Rozhodujúce pre našu pozemskú aj večnú budúcnosť je naše osobné rozhodnutie sa pre Pána, je to trpezlivé a túžobné očakávanie Boha, ktorý má moc zmeniť náš údel. Ved' predsa syn alkoholika nemusí byť alkoholik a dcéra gamblerky nemusí byť gamblerka. Preto by sme mali konat' pokánie, aby sme sa vyvarovali chýb našich predkov a aby sme si my sami, slobodne, ale jasne vybrali cestu za Pánom Ježišom Kristom. **Rozhodnime sa byť lepší ako naši predkovia aj čo sa týka nášho kresťanstva. Ved' aj my sami môžeme založiť novú „tradíciu“ viery v našej rodine tým, že začneme žiť aktívny a dôverný vzťah s Pánom Ježišom.**

Prajem nám, aby rýchlosť zvuku bola dostatočná – aby sme si na to dobré spomenuli čím skôr, aby sme to zlé vytesnili čím skôr, aby sme našich predkov nasledovali v dobrom a vo viere v Pána Ježiša. Kiežby sme sa vrátili ku skutočnému uctievaniu a nasledovaniu Pána a možno keby sme založili novú tradíciu v našich rodinách a žili svoju vieru nielen naoko, alebo podľa predpisov, ale úprimne a osobne všade, kam nás Pán Boh postaví. Amen.